

۲۱ راه برای تبدیل شدن به بهترین هم‌تیمی

کلاه ایمنی

داستانی واقعی

جان گوردون

نویسنده‌ی کتاب پر فروش «اتوبوس انرژی»

با پیش‌گفتاری از جرمی شاپ

نویسنده‌ی چند کتاب پر فروش و برنده‌ی جایزه‌ی امی

برای گزارشگری مسابقات ای‌اس‌پی‌ان

ترجمه‌ی مریم اردکانی

فراموش نشدنی

وقتی چیزی را برای اولین بار می بینید، هرگز نمی توانید آن را فراموش کنید. اکنون که این جمله ها را می نویسم، هنوز هم می توانم مسابقه ی نیمه نهایی لیگ ان سی ای ای^۱ سال ۲۰۰۷ را به یاد بیاورم. این مسابقه بین تیم های لاکراس مردان دانشگاه های کورنل و دوک^۲ برگزار شده بود. کوارتر سوم بود و دوک ۱۰ به ۳ از تیم کورنل جلو بود. همه چیز برای کورنل از دست رفته به نظر می رسید. با وجود شرایط سخت پیش رو، اعضای تیم کورنل با عزم و اراده ی بی نظیرشان بازگشتی آتشین به مسابقه داشتند و توانستند ۱۷ ثانیه قبل از پایان مسابقه، خودشان را به تیم دوک برسانند و مساوی کنند. البته، سه ثانیه به پایان مسابقه مانده بود که تیم دوک، با زدن یک گل دیگر، برنده ی مسابقه شد و شهادت و پشت کارش را ثابت کرد. اما آنچه در این مسابقه من را شگفت زده کرده بود برگشت آتشین تیم کورنل به مسابقه و تلاش بی نظیرشان برای رسیدن به موفقیت بود.

در اوایل دهه ی ۱۹۹۰، در تیم لاکراس دانشگاه کورنل بازی کرده بودم و در مقام تماشاچی، در هزاران مسابقه ی ورزشی دیگر هم حضور داشتم. با وجود همه ی این ها، هرگز ندیده بودم تیمی با این روحیه، شور، عزم، پشتکار و اراده ی خستگی ناپذیر بازی کند. بازی تیم کورنل در نیمه ی دوم بازی شگفت زده ام کرده بود. از آن جا که با تیم های ورزشی حرفه ای و غیر حرفه ای مختلفی در کالج ها، شرکت ها، مدارس و سازمان های خیریه ی سراسر جهان کار می کنم، کنجکاو شده بودم عامل انگیزه بخشی را که باعث شده بود تیم کورنل در نیمه ی دوم مسابقه چنین بازی خارق العاده ای را از خودش نشان دهد، پیدا کنم. به عنوان کسی که هم در حوزه ی انگیزه های انسانی

1. NCAA

2. Duke